

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Stopy

ÚNOR 2025

PŘEČTĚTE SI:

- ✂ jakých poutí se můžete zúčastnit v jubilejním roce 2025
- ✂ o svátosti pomazání nemocných a proč by měla být využívána častěji
- ✂ vzpomínky paní Václavy Vodvářkové
- ✂ o našich nástěnkářkách
- ✂ o oblíbeném svatém Dušana Drábika

Kolednice Anička, Markétka a Verunka se chystají vyrazit na Tříkrálovou sbírku, foto L. Kálmán

Zápis ze zasedání Pastorační rady

(19. ledna 2025) – zkráceno

Členové Pastorační rady informovali, čím se ve farnosti zabývají, a tlumočili názory či požadavky farníků.

Daniela Feltová (Stopy, katechetika)

- Diskuze o novém farním webu – <https://isomnia.cz>, konzultovat s Janem Krejčím, musel by se hradit měsíční paušál, intence mší svatých – zájemce by musel zadávat intence přes webové stránky – diskuze, jak by bylo řešeno u starších lidí, kteří neovládají PC.
- Na první svaté přijímání se připravuje 12 dětí, uskuteční se 22. 6. v 8.30 v Mníšku. Příprava na biřmování probíhá první rok.
- Výuka náboženství se koná během školního roku ve třech skupinách v úterý odpoledne.
- Připravuje pro nedělní mše svaté biblické postavičky k povídání s dětmi při promluvě kněze. Střídavě v Mníšku a v Líšnici. Bude dotázána Markéta Drábíková, jestli by nechtěla připravovat povídání pro děti v Líšnici. Dohodnuto, že po povídání nad postavičkami děti počkají při vyznání víry vzadu, aby nerušily při usedání do lavic, pak se mohou zapojit do nesení darů např. kytičky nebo obrázky, pokud se ujme, může být tématicky zaměřeno, např. může být od ambónu sděleno, proč nesou „obvaz“ – intence za nemocného kamaráda.
- Biblické postavičky jsou značně poškozené – odsouhlasen nákup nových, popř. bude ve farnosti uspořádán víkend výroby postaviček, jak to bylo již v minulosti.

Monika Umlášková (Farní charita)

- Zajišťuje pravidelné rozdělování potravinové sbírky.
- Tříkrálová sbírka se ve farnosti uskutečnila 11. ledna 2025. Bylo 27 skupinek + 3 kasičky (kostel v Mníšku, lékárna, koncert v Jílovišti). Vybralo se cca 159 tisíc – podobně jako loni, + přes QR kódy 10 tisíc – bude použito na kroužky, farní tábor, rehabilitaci, psychologku pro Ukrajince, Čisovice – stravné a družina.

Alexandra Merunková (Chrámový sbor)

- Kladné zhodnocení adventních a vánočních vystoupení.
- Leden – sbor má prázdniny, potom se začne připravovat na Velikonoce.

Pavína Boháčová, Martin Sedlák, Petr Večeřa (Líšnice)

- Úklid – strojové čištění podlahy – ještě se zváží, zda je nutné v rámci předvelikonočního úklidu, pokud ano, musí se před tím důkladně zamést.
- Práce na úpravě hřbitova – zatravněno, dále se bude pokračovat na jaře.
- M. Sedlák – Noc kostelů – termín 23. 5. 2025 – Mníšek – nejspíš vystoupení sboru a scholy – ještě v jednání, Líšnice – buď „pouze“ otevřený kostel, popř. také nějaké vystoupení.
- Oprava zdi kolem kostela hotova, cena 900 tisíc. Zvážit ochranný nátěr zdi proti ostřiku, zvláště ze silnice.
- Schody ke kostelu od školy – zapláceno farností, zábradlí objednáno u kováře.

Jiří Rom

- Návrh, aby děti, které absolvují první svaté přijímání, měly své tablo, jednotné fotografie.
- Návrh zveřejnit ve Stopách info, že je možné zajistit odvoz do kostela pro seniory. Výzva pro ty, kdo by o někom ze svého okolí věděli, kdo by tuto službu potřeboval.
- Mládežnické spolčo pěkně funguje – přijímá nové členy.
- Příprava farního tábora na příští rok v Teplicích nad Metují, rezervace far na příští roky, jsou hodně obsazené, musí se rezervovat dopředu.

1. PLÁNOVANÉ AKCE VE FARNOSTI, V DIECÉZI

Informace podal P. Jan Dlouhý.

Farnost, diecéze

- Duchovní obnovy v Oáze proběhnou opět v adventu 2025. Pravděpodobně soboty od 17 hodin nebo dle možností přednášejících. Jiří Rom je v jednání s Markem Orko Váchou a s vojenským kaplanem.

Jsou vítány další návrhy.

- Čtyři ženy z Církve bratrské požádaly o možnost setkávání na faře v Mníšku cca jedenkrát za 14 dní. Domluveno využití horní místnosti fary v pondělí 1x za 14 dní od 18:30. Probíhá.
- Provozu na farní zahradě, pódiu, sálu se ujala Eva Kácovská – připravila provozní řád, kalendář akcí v záložce **farní zahrada** zveřejněn na webu farnosti – po dohodě možná rezervace na různé oslavy (narozeniny, křtiny, rodinné setkání...) a přednášky, úklid, organizace služeb maminek ohledně větrání.

Diecéze, církev

- **28. – 30. 3. 2025 Národní pouť do Říma při příležitosti vyhlášeného Svatého roku 2025 – ve farnosti zorganizováno nebude, ale uskuteční se poutě po republice (viz samostatný článek).**
- **Pastorační plán Arcidiecéze pražské**
 - Rozšíření výuky náboženství nejen na farách – vytipovat někoho, kdo by pomohl Daniele, podchytil rodiče dětí.
 - Zaměřit pastorační práci na děti, aby i v dospělosti vytrvaly v praktikování víry (programy v Oáze, schola, hudební doprovod mší sv.)
 - Věnovat se ministrantům – pravidelná měsíční setkávání v arcidiecézi
 - Víkendovky pro biřmovance
 - Konání táborů – příprava a organizace letních táborů a příměstských táborů
 - Kurz pro varhaníky
 - Oslovovat rodiče dětí, které byly pokřtěny, např. při výročí křtu

- **Zveřejnit ve Stopách statistická hlášení o udělení svátostí (křty, svatby, pohřby)**

2. INFORMACE O ČINNOSTI EKONOMICKÉ RADY, PŘÍPADNĚ PROJEDNÁNÍ BODŮ Z JEDNÁNÍ EKONOMICKÉ RADY URČENÉ K PROJEDNÁNÍ V PASTORAČNÍ RADĚ

Ekonomická rada se schází dle aktuální potřeby a řeší především finanční soběstačnost farnosti (pronájmy, prodeje nebo směny pozemků).

– příprava regulačního plánu pro Zlatý vrch, nákup pozemku pana Knotka Arcibiskupstvím pražským, prodej pozemku pro příjezd ke svazkové škole, projednávání akcí, jako je vstup na pozemek vedle Billy. Oprava kostelní zdi v Mníšku – plán oprav 3 roky – příspěvek od města 440 tisíc. **Nově: o pozemek za Billou projevili zájem ČEZ – instalování dobíječky na auta – koncem roku 2024 jednání – zatím nepokročilo.**

3. INFORMACE O PLÁNOVANÝCH ÚPRAVÁCH VE FARNOSTI

- Úklid v kostele v Mníšku – obnoveny měsíční služby po rodinách, rozpis na rok 2025. Připravit možnost strojového čištění podlahy (mopy dobře nefungují). Bylo úspěšně vyzkoušeno čištění stěn kostela vysavačem. Úvaha o zapůjčení vysokozdvizné plošiny.
- Proběhlo restaurování druhého bloku lavic v kostele sv. Václava. Restaurování předních bloků lavic nebylo zatím domluveno, je v plánu na letošní rok. Jsou objednané u čalouníka povlaky s patentkami na již opravené lavice, dále je objednána látka i na přední lavice. Rozpočet 23 tisíc Kč.
- Varhany – organolog vypracoval zprávu k mníšeckým varhanám – bude zařazeno do plánu oprav, v roce 2025 zařazeno nebude. Doporučeno vést knihu závad.

Aktuality

Bilance svátostí přijatých v roce 2024

Svátostí křtu celkem 12, z toho jedna dospělá žena.

Prvních svatých přijímání 11.

Svátost biřmování 11.

Církevní svatba 1 pár z Příbrami, a to s oddávajícím ze Slovenska.

Církevních pohřbů 20, z toho pouze 3 s uložením do hrobu, ostatní ke kremaci.

K + M + B + 2025!

Do ulic mníšecké farnosti vyrazilo letos dvacet sedm skupinek. Koledovalo se v Mníšku, Čisovicích, Klínci, Rymani, Stříbrné Lhotě a na Jílovišti. Do kasiček měli lidé možnost také přispět v lékárně U Matky Boží, při koncertě v kapličky na Jílovišti a také při nedělních bohoslužbách v kostele v Mníšku, Kytíně a Lišnici. Do třiceti pokladniček se podařilo vybrat celkem **159 451 Kč**.

Další možností bylo – stejně jako loni – až do 31. 1. přispět bankovním převodem na číslo tříkrálového účtu – 66008822/0800 s variabilním symbolem 777911922 – ve prospěch naší farnosti nebo bezhotovostním převodem skrze přidělený QR kód. Tímto způsobem dárci přispěli dalšími **11 216 korunami**.

Cílem sbírky je finanční pomoc sociálním projektům v ČR i zahraničí.

Většinu výtěžku – 65 % – využije Farní charita Mníšek pod Brdy na místní potřeby.

Z výtěžku loňské sbírky jsme mohli v naší farnosti uhradit školní družinu, kroužky, obědy ve školce pro potřebné děti, školu v přírodě dítěti maminky samoživitelky. Rovněž jsme přispěli postiženému chlapci na rehabilitační pobyt a lidem v nouzi na léky a jiné věci. Přispíváme také na psychologickou pomoc

pro uprchlíky z Ukrajiny. Dále jsme mohli zaplatit autobusovou dopravu na farní tábor.

Děkujeme všem věrným koledníkům i letošním nováčkům a štědrým dárcům!

Také příští rok bychom rádi přivítali nové děti, které nám ve farnosti dorůstají. Lidé mají opravdu radost, když se dočkají tří králů, že jim zazpívají, požehnají domovy a že mohou přispět na dobrou věc. Většinou si děti odnesou i nějakou sladkost. Radost je zkrátka na všech stranách.

Monika Umlášková

Koledníci před letošní Tříkrálovou sbírkou

foto L. Kálmán

SVÁTOST POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

Je to jedna ze sedmi svátostí Nového zákona. Apoštol Jakub, příbuzný Páně, věřícím tuto svátost doporučil a vyhlásil ji: „*Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno*“ (Jak 5,14-15).

Evangelia dosvědčují, jakou péči věnoval Pán osobně tělesným a duchovním potřebám nemocných, a svým věřícím přikázal, aby konali totéž.

Když člověk vážně onemocní, potřebuje zvláštní milosti Boží, aby stísněn úzkostí neklesal na mysli a aby snad v pokušení neochabla jeho víra. Proto Kristus posiluje věřící v zápase s nemocí svátostným pomazáním jako mocnou záštitou. Milost Ducha svatého pomáhá člověku k uzdravení, posiluje jeho důvěru v Boha a vyzbrojuje ho proti pokušení a úzkosti před smrtí. Posiluje, aby mohl statečně snášet utrpení, ale také proti němu bojovat, a prospívá-li to jeho spáse, též dosáhnout zdraví.

Svátostné pomazání se má udělovat těm věřícím, kteří nebezpečně chřadnou nemocí nebo stářím. Pro posouzení, zda se jedná o vážné onemocnění, postačí rozumně odůvodněné mínění, bez zbytečné úzkostlivosti – pokud by bylo třeba, je možno se poradit s lékařem.

Když se nemocnému, který přijal tuto svátost, uleví a pak se mu opět přitíží, může ji přijmout znovu. Podobně i při déle trvající nemoci, když se stav nemocného zhorší.

Před chirurgickým zásahem (operací) je možno udělit svátost pomazání nemocných tehdy, je-li příčinou této operace nebezpečné onemocnění.

Starým lidem, jejichž síly značně ochabují, je možno udělit svátostné pomazání, i když není vidět nějakou nebezpečnou nemoc.

Také dětem je možno udělit tuto svátost, a to od chvíle, kdy jsou schopny chápat, že jim tato svátost přináší posilu.

Věřící mají o svátost pomazání nemocných sami požádat. Nastane-li chvíle, kdy je třeba přijmout tuto svátost, mají tak učinit ihned s plnou vírou a zbožností. Nemají se oddávat zlovyku odkládání této svátosti na pozdější dobu.

Tato svátost se udělí i těm nemocným, kteří sice ztratili užívání smyslů a rozumu, ale při plném vědomí by jako věřící o svátost pomazání nemocných aspoň nepřímou požádali.

Pokud je kněz zavolán k nemocnému, který už zemřel, pak se za něj pomodlí, aby mu Pán odpustil hříchy a přijal ho do svého království. Mrtvému se však svátost pomazání nemocných neuděluje. Svátost nemocných se neudělí těm, o nichž je známo, že zatvrzele setrvali v těžkém hříchu.

Tato svátost se uděluje požeňným olejem – požeňným olejem nemocných koná obvykle biskup na Zelený čtvrtek. Udělovatel svátosti – obvykle kněz – přináší tento olej v nádobce k nemocnému. Svátost se uděluje mazáním nemocného na čele a říká se přitom formule: „*Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha Svatého*“, a mazáním na rukou – říká se přitom formule: „*Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilí.*“

Při odchodu z tohoto života je věřící posilován viatikem těla a krve Kristovy a opatřen zárukou vzkříše-

ní podle slov Páně: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.*“ Pokud je to možné, ať se viaticum přijímá ve mši. Povinnost přijmout viaticum mají všichni pokřtění, kteří mohou přijímat svátost oltářní. Má se pečovat o to, aby udělení této svátosti nebylo odkládáno, ale aby ji věřící přijímali ještě při plném vědomí. Doporučuje se, aby věřící před přijetím viatika obnovil křestní vyznání víry, neboť ve křtu byl přijat za Boží dítě a stal se spoludědicem zaslíbení věčného života. Jestliže někomu jeho nemoc nedovoluje přijmout svátost oltářní, udělí mu kněz pouze svátostné pomazání bez viatika.

Ti, kdo se o nemocného starají, mají ho posilovat slovy víry a společnou modlitbou. Mají též nemocného povzbuzovat, aby se svobodně přidružil ke Kristovu utrpení a k jeho smrti a přispíval tímto způsobem k dobru Božího lidu. Když se nemoc stupňuje, mají upozornit faráře a moudře volenými slovy připravit nemocného na včasné přijetí svátosti.

Jestliže se nemocný po přijetí svátostného pomazání uzdravil, je vhodné mu poradit, aby ukázal patřičnou vděčnost za přijaté dobrodiní – např. účastí při mši svaté na poděkování Bohu nebo jiným vhodným způsobem.

P. Jan Dlouhý

Anketa – svátost pomazání nemocných

K článku pana faráře o svátosti pomazání nemocných opět připojujeme anketu. Pro mě z ní vyplývá, že tato svátost je velmi málo využívána. Velký počet oslovených totiž odpověděl, že s ní vůbec žádnou zkušenost nemá. Což je velká škoda. Tajně doufám, že drobná svědectví těch, kdo s touto svátostí nějakou zkušenost mají, budou spolu s informacemi z článku otce Jana povzbuzením i pro ostatní, aby se nebáli tuto svátost využívat na maximum.

Anketní otázky jsou dvě:

1. O kolika členech rodiny nebo známých víš, že přijali svátost nemocných?
2. Máš nějakou bezprostřední zkušenost s touto svátostí (u svých blízkých, známých nebo v práci)?

Jiřina Romová

1. Nemám moc představu, kolik lidí tuto svátost skutečně využívá. Pravděpodobně převládá představa posledního pomazání.

Osobní zkušenost mám jen z vlastní rodiny, kde ji přijaly minimálně 4 osoby. Mám pocit, že vnímání této svátosti se ale v posledních letech mění..

2. Moje babička trpěla demencí, její stav se horšil, často křičela celou noc. Proto byla hospitalizovaná v nemocnici. Moje mamka poprosila pana faráře o svátost pomazání nemocných. Babička tuto skutečnost nevnímala, ale po udělení svátosti se zklidnila a přestala křičet. Tuto svátost stihl také před svou smrtí přijmout těžce nemocný strýc. Poměrně novou zkušenost jsme prožívali s mým otcem, který těžce onemocněl. Před nástupem na léčbu jsme poprosili kněze o udělení svátosti, v domácím prostředí. Věříme, že v síle tohoto pomazání a modliteb rodiny se tatínek opravdu zázračně uzdravil. Proto i moji rodiče tuto svátost začali vnímat trochu jinak a přijali ji společně při 50. výročí své svatby, jako posilu do dalších let, neboť jsou si již vědomi ubývání sil.

Jan Kolouch

1. Nemám to přesně spočítané, ale v naší rodině, u přátel a známých to bude číslovka cca 15–20 lidí. Možná, že číslo bude větší.

Tuto svátost v rodině přijímáme z důvodu stáří nebo nemoci většinou kolem 11. února, kdy v církvi slavíme Světový den nemocných a památku Panny Marie Lurdské. Křesťané v naší rodině svátost přijali při vážné nemoci, a to i opakovaně během roku i let a také ve stáří a při blízkí se smrti.

2. Jako koordinátor nemocničních kaplanů v pražské arcidiecézi často organizuji návštěvy kněží u pacientů ve zdravotnických zařízeních, a to v urgentních situacích při umírání. Z pozice nemocničního kaplana v nemocnici na přijetí svátosti některé pacienty připravuji, zprostředkuji kněze a mohu pozorovat účinky této uzdravující svátosti. Je smutné, že je někdy, a to i u křesťanů, vnímána jako tzv. „poslední pomazání.“ Proto je na místě někdy vysvětlit, o co se jedná. Je velmi prospěšné, když křesťan přijímá svátost ještě před nástupem léčby ve své farnosti nebo na začátku pobytu ve zdravotnickém zařízení. Mám zkušenost, že lidé, kteří s vírou a důvěrou pozvou Krista do své nemoci, zažívají jeho uzdravující dotek v pokojném prožití nemoci, a to i v případech, kdy zakoušejí mnoho bolestí. Byl jsem svědkem fyzických uzdravení, ale také pokojného umírání. Je to velké svědectví pro nás, kteří doprovázíme pacienty. Mě osobně to učí naprosté důvěře v Boha. Pokud se svátost odkládá až na samotné umírání, je to špatně a nelze tak vychutnat její pravý smysl a účinek. Nicméně Bohu díky, že v naší společnosti si rodina vůbec vzpomene, že k umírajícímu by mohl zajít také Kristův služebník a udělit tzv. „poslední pomazání.“

**Lucie Sedláková
Hůlová**

1. Přesný počet neznám, ale jenom z mých nejbližších rodinných příslušníků vím o čtyřech, kteří svátost ne-

mocných přijali jako posilu ve vážném zdravotním stavu.

2. Bezprostřední zkušenost mám se svým tatínkem, který přijal svátost nemocných pár hodin před svou smrtí. Přestože žil několik let s nevléčitelnou nemocí, jeho odchod přišel rychleji, než si sám stihl tyto věci uspořádat. Po převozu do nemocnice v akutním kritickém stavu se mu díky přičinění našeho farníka MUDr. Ondřeje Kopeckého dostalo důstojného zaopatření doslova na poslední chvíli a smířen tak mohl odejít z tohoto světa. Za to jsem nesmírně vděčná a cítím to jako veliké požehnání.

Daniela Feltová

1. Víím o pěti blízkých lidech, kteří přijali svátost nemocných. Moje babička a moje tchyně, obě dvakrát, protože po prvním přijetí svátosti nastalo zlepšení. Pak ještě můj bratr, moje dcera (před porodem a před operací) a kamarádka, která se dozvěděla vážnou diagnózu.

2. Bezprostřední zkušenost mám nejen u svých blízkých, jak jsem už psala, ale také u klientů v Domově Borová, kde pracuji. Bohužel se nedá říct, že by tam

pomazání nemocných bylo nějak hojně využíváno – buď proto, že jsou lidé nevěřící, nebo na tuto svátost zapomněli, anebo z ní mají obavy, jako by tím nad sebou vyřkli ortel smrti – ale když se podaří ji vysvětlit a zprostředkovat, tak jsou ty viditelné účinky patrné. Nejméně třikrát jsem byla svědkem toho, jak u člověka, u něhož už všichni očekávali smrt, došlo ke zlepšení zdravotního stavu. Bylo až úsměvné, jak si to nevěřící pečovatelské vysvětlovaly – například že to bylo cigaretou, kterou klientovi dali s tím, že mu chtějí splnit poslední přání. Nejhlubší dojem však ve mně vyvolalo pomazání mého bratra Robina, který byl pokřtěn a biřmován deset dnů před smrtí. Pomohlo mu zvítězit v duchovním boji, který ho ještě v tom krátkém čase čekal, takže znovu získal pokoj a radost. Ta pomoc musela být tak hmatatelná, až se tomu sám divil: „Jsem rád, že jsem

zvítězil nad ďáblem. Ani nevím, jak jsem to dokázal.“ Bohu díky za svátost pomazání nemocných.

Marek Škorpil

1. Vím o pěti členech naší rodiny a dvou známých, kteří přijali svátost pomazání nemocných.

2. Ano, když umírala moje babička v nemocnici. Vždy se ostře vymezovala vůči církvi, ač navštěvovala ještě před komunistickým převratem v únoru 1948 církevní gymnázium, kde ji vyučovaly řádové sestry. Když umírala v nemocnici, prosadil jsem u svých strýců (babiččiných synů) návštěvu nemocničního kaplana, aby dal babičce poslední pomazání.

Když přistoupil k babičce, která již byla pod morfiem a nevnímala, a optal se jí, jestli chce přijmout svátost pomazání nemocných, babička v tu chvíli zcela zřetelně pokývala hlavou, že chce. Byl jsem za ni v tu chvíli nesmírně šťastný. O rok později ve vedlejším pavilonu téže nemocnice ležela na covidovém oddělení moje máma. Situace v té době byla nepřehledná, informace o jejím stavu jsme dostávali se zpožděním, nevěděli jsme, jaké možnosti v dané chvíli máme, s ohledem na to, že se nacházela na infekčním oddělení bez možnosti přístupu. A tak se stalo, že moje máma zemřela, aniž by ji kdokoliv z jejích nejbližších mohl spatřit a aniž by přijala svátost pomazání nemocných. Chtěl bych tedy apelovat na čtenáře, ať se aktivně hlásí o svá práva, zejména v situacích, kdy se jedná o zdraví a život jejich nejbližších.

Bůh v mém životě

Maya Mašková, Mníšek p. B. *pokračování*

Co bude po životě zřejmě většinu lidí nezajímá – je to vzdálené, nepoznatelné, nejspíše nebude nic. Tento svět však není tím, do kterého a pro který jsme byli stvořeni. Zde jsme se octli na základě touhy po užívání si a tvoření si po svém jako Pán. Hlavním úkolem člověka je uvědomit si toto chybné chápání a přijmout podávanou ruku Pána, našeho Otce, k návratu domů.

1 Jan 2:15-17

*Nemilujte svět, ani to, co je ve světě.
Jestliže někdo miluje svět,
není v něm Otcova láska.
Vždyť všechno, co je ve světě:
žádost těla, žádost očí
a honosný způsob života,
není z Otce, ale ze světa.
Svět však pomíjí a s ním i jeho žádost.
Kdo však koná, co chce Bůh,
zůstává navěky.*

V roce 1976 našla babička v nějakém časopise citát výroky Pána Ježíše v Indii,

který si mnou nechala krasopisně vepsat do své Bible, jež je nyní u mě:

*Kto sa skláňa k modlitbe bez toho,
že by bol v nej celým srdcom prítomný,
nepriblíži sa k Bohu,
ale zostáva ďaleko od neho.
Najväčším tvojím majetkom sú almužny,
ktoré si rozdal.
Najlepší obchod uzavrieš,
keď vymeniš tento svet za onen.
Ježiš – pokoj mu! – povedal, že svet
je mostom. Prejdi cezeň, ale nepostav
si nijaký dom.
Kto sa zariadi iba na jednu hodinu,
môže dúfať vo večnosť.
Svet je iba jedna hodina. Stráv ju
v modlitbách, všetko iné je neviditeľné!
(nápis na zdi mauzolea Salima svätého
šejka v Indii ve Vatehpur Sikry)*

Hmm, Ježíš v Indii, kolébce civilizace a duchovního poznání! Co vše věděl a řekl by, kdyby nemluvil tak umně v podobenstvích, ale napřímo. Studovala jsem matematiku, tam je systém – nejdříve definice, pak tvrzení s důkazy. Co není definováno, nepoužívá se v tvrzeních. Jasná pravidla.

Kde však najít soubor pravidel pro život, pro svět? Bible dává desatero, Přísloví, Kazatele, výroky proroků ve Starém zákoně, evangelia Nového zákona s výroky Pána Ježíše tlumočené od Otce, výklady sv. Pavla zjevené Duchem svatým.

*Lepší je dobré jméno než nejlepší olej,
den smrti je lepší než den zrození.
Lepší je vejít do domu smutku
nežli do domu veselí.
Každého člověka čeká konec
– kdo je naživu, ať na to pomyslí!
Lepší je zármutek nežli smích,
smutná tvář srdce zvelebí.
Srdce moudrých je v domě truchlení,
srdce hlupáků v domě zábavy. (Kaz 7:1-4)*

Zabořit se hlouběji v čase směrem na duchovní Východ. Védské spisy, zejména Bhagavad-gītā (Zpěv Vznešeného) mi předestřela opravdový soubor definic a pravidel stvoření autorizovaný samotným Stvořitelem. Všechny živé bytosti (od virů po lidi) jsme duše, částčky světla Pána, lišíme se těly, do kterých jsme dle Jeho záměru anebo dle svých činů vsazeni. Jsme věční, umírá pouze hmotné tělo. Duše podstupuje další vývoj podle striktních zákonů hmotné přírody, které se v sanskrtu říká māyā, vnější Boží energie. Uživatelem světa je Stvořitel, svět a živé bytosti stvořil ke své radosti. Neměli bychom mu ji tedy kazit. Cesta k němu vede pouze skrze jím vyslané bytosti, které lidi vedou, učí a připravují na život u Pána; naším vůdcem a učitelem je Pán Ježíš Kristus.

„Já jsem ta cesta, pravda a život,“ odpověděl Ježíš. „Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne. Kdybyste mě znali, znali byste i mého Otce.“ (Jan 14:6-7)

Každé ráno děkuji Pánu Bohu, že se mi dal poznat, že mi dal šanci dalšího poznání a rozvoje, a konstatuji, že už nikdy nechci být bez Něj. Prosím o jeho vedení dle jeho potřeb a vůle, protože On ví nejlépe, čím a jak mu mohu být prospěšná a zná, jak v šachové partii, konec „hry“. Přeji všem bytostem mír ve světě i v srdci, zdraví, zdar a vše dobré, čeho se i mně dostává.

Mír a zdar dalekému i blízkému.
(nápis na bývalé synagoze na Smíchově naproti tramvajové zastávce)

Přišel a vyhlásil „pokoj vám vzdáleným i pokoj blízkým, neboť skrze něj můžeme všichni přistupovat v jednom Duchu k Otci“. (Ef 2:17)

Jsem Pánu Bohu velmi vděčná za dožití se ve zdraví tohoto mého věku, kdy zbytek „volného“ života mohu využít k poznání, jak se mohu k Němu přiblížit v tomto životě, v čem se mohu zlepšit, v čem spočívá služba pro Něj a jak se mám připravit na cestu zpátky k Němu. A případně inspirovat také další lidi a pomáhat potřebným a zvířatům. V tom mi Pán Bůh pomáhej!

Nyní jsem Tvým žákem a Tobě odevzdanou duší. Pouč mě, prosím.
(Bhagavad-gītā taková, jaká je 2.7)

Maya Mašková

Farníci vzpomínají

Paní Václava Vodvářková bydlí v domku u Zámeckého rybníka od narození. A tak je pochopitelné, že má na co v Mníšku vzpomínat. Ráda jsem ji pozvala na kafe a velice příjemně jsme si popovídaly.

Jak se vaši předkové ocitli v Mníšku?

To byl rok 1956, babička s dědečkem bydleli ve Višňové, měli tam domek a políčko, ale pro tamní komunisty byli už neperspektivní – potřebovali dům pro nové pracovníky JZD, tak je vyhodili.

Moji rodiče byli učitelé a měli umístěnku v Boroticích, ale protože byli prarodiče už ve vyšším věku a byl na prodej domek u rybníka v Mníšku pod Brdy, tak tam odešli všichni společně bydlet. Tam jsem se pak narodila. Do školy jsem chodila nejprve v místě, kde je teď mateřská školka Parník, až pak do nové školy, tak jak ji znáte dnes. Taťka učil i tady v Mníšku, ale umřel brzy, když mi bylo šest let.

Byli rodiče věřící?

No jasně, taťka hrál ve Višňové i v Boroticích v kostele na housle, dávali dohromady i Rybovku. Naši razili názor, že víra by měla být znát v tom, jak žijete a co děláte pro ostatní, a nevymezovat se pouze na kostel. Jako příklad nám vždy říkali, že jedna nejbohatší selka nikdy nepustila žebráka dál, ale v kostele seděla pořád. Takže my jsme byli vychováni cítit desatero, bylo nám všě-

pováno pozdravit, poděkovat, poprosit, omluvit se. Chodili jsme na náboženství a paní katecheta Liduška nás učila ve stejném duchu. Já tomu říkám takové přízemní náboženství.

Vyrůstala jste v padesátých /šedesátých letech, neměli jste problém navštěvovat náboženství?

Ani ne, na čas bylo sice náboženství zakázané, ale pak v šedesátých letech se režim trochu uvolnil. Ale jednou se podepisovaly jakési petice, které souhlasily se Stalinovou politikou, a můj taťka jako jediný nepodepsal. Pak už velmi brzy umřel, možná ho to zachránilo před perzekucemi. Mamka byla na mateřské, a i když jí všichni slibovali, jak pomohou, spíš jí pak házeli klacky pod nohy. No, nějak to vydržela, a když už to bylo neúnosné, tak s paní učitelkou Šmejkalovou odešly učit do Čisovic. Později maminka onemocněla a odešla do invalidního důchodu.

A jak to tehdy vypadalo Za Rybníky?

Tady to bylo bezvadné, konec světa. To bylo tak, že Sequens, Rymář a Lhotka byla taková místa sama pro sebe. Prašná cesta, žádné osvětlení, bez vodovodu a kanalizace. Hráze a břehy rybníků nebyly jako teď hluboké, byly pozvolné. Tam, co je lávka na Zámečáku, voda zaplavovala při sebemenším dešti cestičku. A když rybník zamrzl, tak tím, že byl přístup pozvolný, bylo možné sjet autem na led a chlapi tu pořádali školu smyku. To také byly jiné zimy, tolik jsme se nabruslili! A od jara do podzimu jsme se koupali a vlastně se všechno odehrávalo v rybníce, i jsme v něm máchali prádlo a umývali si vlasy. To by nám dnes ekologové dali! Bylo to tu těžké, ale krásné.

Vyrůstala jste s dětmi Broumovými, ti bydleli na faře...

Pan učitel Broum učil v Nečíně a učil tam také náš tatka. Paní Broumová byla žákyně, a žákyně byla i moje mamka. A tyto dva páry se vzaly. Naši pak dostali umístěnku do Borotic, pak do Mníšku a pan Broum také do Mníšku. Tak se tady zase sešli. Naše mamka a paní Broumová si celý život vykaly, ona to byla taková noblesní dáma. Měly se v obrovské úctě, měly se moc rády a navštěvovaly se. Když paní Broumová večer uložila všech těch osm dětí do postele, tak si s mamkou volaly a ty telefonáty končily třeba ve tři v noci. Na Silvestra k nám chodili ještě i s Matysovými, to byl také místní učitel. My děti jsme společně bruslily, jezdily na kole, byly jsme tu prima party a užívaly jsme

si. S některými jsem dodnes v kontaktu. Například s Jirkou Broumem.

To je ten muzikant z Olympiku?

Ne, to je Milan, Jirka je mladší a ten tu bydlel na faře s Broumovými až do posledka. On má na starosti takové poslán. Každoročně nás informuje o tom, co je u nich v celé rodině nového, a já mu zase předávám novinky z Mníšku. Jsme rádi, že se po roce slyšíme a jsme živi a zdraví. Máme spousty společných zážitků.

Když bydleli Broumovi na faře, to bylo proto, že byli věřící?

Nevím, do kostela nechodili, pan Broum muzicíroval s tatkou... nevím. Ale paní Broumová a jejich děti měli velký respekt. Víte, kolikrát jsou ti, kteří nechodí do kostela, víc věřící než ti pravidelní návštěvníci. Jak jsem říkala, důležité je, čím se řídí člověk v každodenním životě. Řeknu vám příhodu. Byli jsme jednou v létě s manželem zalévat kostelní zahradu a vraceli jsme se cestou, kde nad kostelem parkují autobusy. Bylo strašné vedro a řidič zaparkovaného autobusu se poléval vodou z pet lahve. Říkali jsme mu, jestli nechce jít s námi ke kostelu, že mu pustíme na zahradě vodu, aby se osvěžil. A on se rozpovídal. Že jezdí tu trasu na Knín a prý tam mají úžasného kněze, Josíčka. A já říkám Andrejčáka? „A vy ho znáte?“ podivil se řidič. „Já pak by ne,“ odpověděla jsem, „vždyť svého času sloužil v mníšec-kém kostele.“ A pak nám pan řidič vyprávěl příhodu s páterem Andrejčákem. Prý jednou dojel svou trasu do konečné, šel prohlédnout autobus a vzadu byl strašný

nepořádek. Myslel, že je v autobuse sám, tak spustil nahlas sprosté nadávky, aby si ulevil. Najednou se za ním ozvalo: „Synu, to bys neměl, takhle nadávat.“ Řidič se otočil a tam stál páter Andrejčák. Tak mu vysvětlil, proč tak nadává, a požádal, jestli může přijít v neděli ke zpovědi. Pan farář se zeptal, jestli je věřící. „Ani věřící, ani nevěřící,“ odpověděl řidič. „Tak přijďte na dvacet minut.“ To jsme se s manželem zasmáli. A tuhle byl ten pan řidič u nás na polévce, takže máme dalšího přítele, i když jeho návštěvy kostela jsou sporadické.

Jak jste se seznámili v manželem?

V Centrotexu, oba jsme tam pracovali. Manžela, jako vysokoškoláka, pořád otravovali se vstupem do strany, potřebovali asi i mozky, nejen dělnické kádry. Odolával jim, ale byl z toho špatný. Když jsme se brali, tak jsme měli neustálé telefonáty, kde že se to bereme? My měli totiž svatbu v kostele v Hoštejně a oddával nás tehdejší farář, pozdější biskup Hrdlička. To našim zaměstnavatelům vadilo, bylo to nepříjemné. Já jsem odešla na mateřskou, ale manžel si tam vytrpěl své. A když nám mníšec-ký pan učitel Krása, který v penzi dělal hlídače na ÚVRU, řekl, že tam hledají chemiky, a manžel má chemii vystudovanou, dal výpověď a nastoupil tady v Mníšku a definitivně zakotvil Za Rybníky. Vychovali jsme dvě děti, máme vnoučata, letité sousedy, přátele ve farnosti, jsme tu spokojení.

Alexandra Merunková

↓ Foto ulice Za Rybníky, jak vypadala v dětství paní Vodvářkové

Moc a sláva, Graham Greene

Ve dvacátých letech minulého století se pokroková socialistická vláda v Mexiku rozhodla za pomoci změn v ústavě vymýtit katolickou církev z povrchu země. Tento krok vyvolal kolem roku 1927 v katolické populaci Mexika vzpouru a vedl k občanské válce, známé pod označením La cristiada. Po jejím skončení zemi navštívil Graham Greene, britský katolický autor, který období perzekuce zachytil v díle *The Power and the Glory* (1940), označovaném za jedno ze zásadních děl s katolickou tematikou 20. století.

Hlavním hrdinou této knihy je kněz, který prchá před policií a armádou, před jistým rozsudkem smrti za velezradu, které se dopustil zpovídáním věřících a sloužením mší ve vesnicích státu Tabasco. Je posledním z kněží, kteří dosud nebyli zavražděni, neemigrovali, ani se neoženili a neodešli ze služby. Na útěku je již roky, na jeho hlavu je vypsána vysoká odměna. Prostí vesničané chovají k našemu hrdinovi mnohdy tajnou náklonnost, to se ale změní, když policie začne z vesnic brát rukojmí a namátkou je střílet, dokud lidé kněze nevydají. Guvernér i policie chápou tato drakonická opatření jako určité porodní bolesti, provázející budování marxistického ráje na zemi, a argumentují tím, že zemřít musíme všichni. Totožnou větu

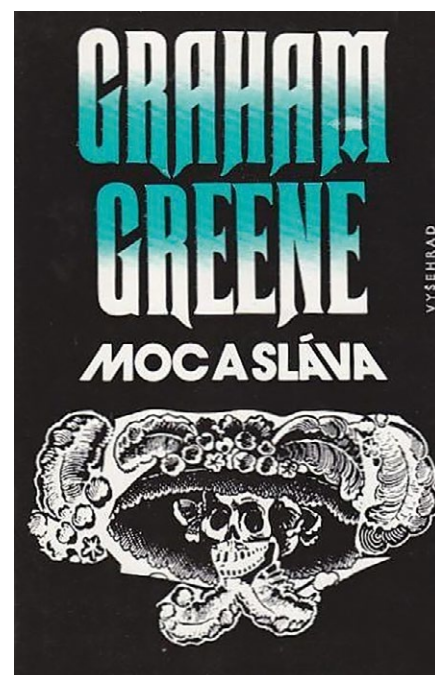
a obdobnou argumentaci jsem nedávno zaslechl v projevu ruského diktátora — při četbě *Moci a slávy* se nelze ubránit pocitu, že marxismus je cosi jako McDonald's — v každé franšíze chutná stejně.

Vzniklá situace se pro našeho hrdinu stává dlouhodobě neudržitelnou. Vydát se nemůže, vystavovat ostatní riziku zastřelení také ne. Je nutno říci, že hlavní hrdina má ke kněžskému ideálu daleko. Dozvídáme se, že v průběhu let, kdy byl psancem, porušil mnohé, co má kněz zachovávat — sám sebe nazývá "whisky priest". Je přesto fascinující sledovat, jak cesta neskutečné bídy, úzkosti, strachu a utrpení u něj nevede ke zlomení charakteru a ztrátě víry, ale právě naopak k prohloubení soucitu s trpícími i schopnosti nesoudit, vžít se do lidí na úplném dně a brát své hříchy vážně, stejně jako svůj narušený vztah k Pánu Ježíši. Dříve dychtil po úctě lidí, kariéře v církevní hierarchii a byl na sebe pyšný, nyní s odstupem přijde sám sobě směšný. Kdykoli však pronásledování na chvíli poleví, mění se zpět. Není kladným hrdinou, a proto není těžké se s ním ztotožnit.

V knize nalezneme řadu pozorování, která lze vztáhnout i na problémy současné církve, je ale otázkou, nakolik román odpovídá realitě a nakolik jde o autorskou licenci.

Grahamu Greenovi se bezesporu podařilo napsat knihu, která ve vás vyvolá potřebu se nad mnoha otázkami zamyslet a nějak si ujasnit, jak věci v pravdě jsou (nebo nejsou). Kniha vyšla v češtině pod názvem *Moc a sláva* v nakladatelství Vyšehrad (1947 a 1990) a dá se zakoupit i jako audiokniha (Radioservis 2014).

Karel Moulík

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA
**MANŽELSKÁ
SETKÁNÍ**
12.-19. 7. 2025

„Otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš
všechno, co žije.“
(Ž 145, 16)

MÍSTO: Blatná
www.manzelskasetkani.cz
FB: /manzelskasetkani.cz
IG: @manzelaky

Nástěnka v předsíni kostela

Všimli jste si někdy, jak pečlivě jsou vedeny nástěnky v předsíni kostela? Naše rubrika **Služby ve farnosti** představí v první části tohoto dílu tři ze čtyř (respektive pěti) žen, které se v této službě střídají: **Lucii Vičkovou, Gabrielu Malčkovou a Katarínu Galajdovou**. Zeptali jsme se jich na jejich zkušenosti.

Lucie Vičková

Myslím, že určitě je dobré, když nástěnka zaujme, informuje, vzdělává, inspiruje, evangelizuje i pobaví. Řekla

bych, že vše má své místo na nástěnce a nástěnka může být pokaždé jiná, a právě to může zaujmout. Například já kladu velký důraz na evangelizační a fundamentální existenciální myšlenky s evangelizačním přesahem. Důvod je ten, že podle toho, co jsem vypozařovala, tak návštěvníci mše prakticky nástěnku nečtou. Čtou ji většinou lidé, kteří do kostela zajdou během dne. Vzhledem k tomu, že Mníšek je turistická destinace díky nedalekému zámku, mnoho návštěvníků, kteří zavítají do

kostela, jsou turisté, kteří přijdou spíše obdivovat architekturu. Často se nejspíš jedná o ateisty, proto je dobré, když na nástěnce najdou evangelizační myšlenku, která je může v jejich ateismu trochu zviklat, a tím se může zvýšit šance, že najdou Ježíše a spolu s ním spásu své duše, která jim jinak uniká. To je důvod, proč ve všech textech, které na nástěnku dávám, se najde základní informace, že Bůh existuje a je absolutně nemožné, aby neexistoval. Ostatní nástěnkářky mají jiné akcenty, a ty se zase objevují v jejich příspěvcích. Nástěnka by samozřejmě také měla informovat o aktuálních událostech, proto je většinou namíchaná z podnětných myšlenek a letáček informujících o aktuálních akcích ve farnosti nebo v diecézi.

Gabriela Malčková

Pro mě je ideální nástěnka taková, která zaujme každého, kdo do kostela vstoupí – ať už věřícího, nebo náhodného návštěvníka. Měla by nás seznámit s aktuálním děním v Církvi – co slavíme, proč a jak, co

se děje ve farnosti, a zároveň nabídnout prostor pro inspiraci a evangelizaci. Tedy pomůže zasít semínko, které pak možná jednou vyrostе v něco většího a hlubšího.

Myslím si, že je taky důležité, aby byla nástěnka vizuálně vyvážená a přehledná, což může být někdy výzvou, zejména když potřebujeme zprostředkovat hodně informací.

Do týmu nástěnkářek jsem se přidala teprve nedávno, moje první „nástěnková premiéra“ byla právě teď o Vánocích. Co se týče informací, snažím se, aby byly tematicky vyvážené a obsahovaly i evangelizační prvek s ohledem na turisty a občasné návštěvníky kostela – jak to ve své odpovědi dobře shrnula Lucka.

Ráda bych povzbudila i farníky, aby se podělili o své nápady, zpětnou vazbu nebo o nové náměty na témata. Pomůžeme nám to nástěnky doladovat tak, aby skutečně promluvily ke každému, kdo se u nich zastaví.

Katarína Galajdová

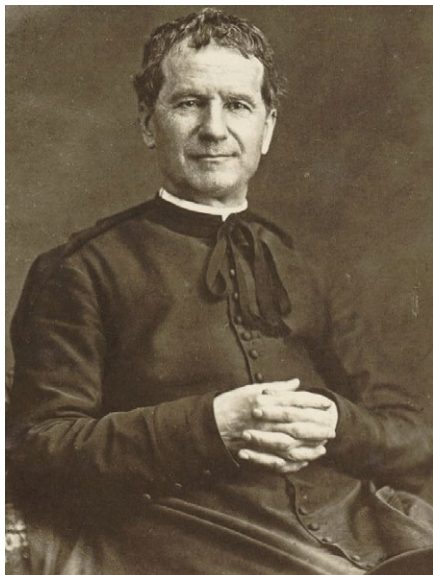
Nástěnka by měla zaujmout něčím hezkým nebo povzbudivým. Například obrázkem, hezkou myšlenkou, citátem z Bible, nadpisem, který přitáhne pozornost návštěvníka kostela a navnadí ho k přečtení celého textu.

Na nástěnky dávám ráda témata, která mě právě zaujala, chci je více nastudovat a podělit se o ně s ostatními, kteří třeba nemají tolik času na čtení původních textů. Třeba katecheze papeže Františka *O ctnostech a neřestech*, nebo to, co právě prožívám během liturgického roku. Někdy mi poradí pan farář, o čem by nyní měla nástěnka být, jindy se ptám já, jestli je určité téma vhodné.

Každá z nás máme trochu jinou představu a myslím si, že je to přínosné. Já nástěnku tvořím s úmyslem čtenáře povzbudit a informovat. Myslím při tom na farníky a věřící turisty.

Don Bosco: Otec chudých a ochránce mládeže

Svatý Jan Bosco, známý také jako Don Bosco, je jedním z nejvýznamnějších světců v katolické církvi, jehož životní příběh je hlubokým zdrojem inspirace pro mnoho katolíků i lidí mimo církev. Narodil se 16. srpna 1815 v malém italském městě Becchi a jeho život byl zasvěcen péči o mládež, především o chudé a opuštěné chlapce. Don Bosco vynikal nezdolnou vírou, kreativní pedagogikou a hlubokým soucitem. Jeho přístup k výchově a duchovnímu vedení je dodnes vzorem pro mnoho lidí po celém světě.

Dětství a volání ke kněžství

Don Bosco pocházel z velmi chudé rolnické rodiny. Otec mu zemřel, když mu byly pouhé dva roky, což rodinu uvrhlo do ještě větší chudoby. Jeho matka, Markéta Bosco, byla hluboce věřící žena, která se snažila své děti vychovávat v duchu křesťanských hodnot. Don Bosco brzy pocítil volání k duchovnímu životu. Jeho dětství bylo poznamenáno chudobou, ale zároveň touhou pomáhat druhým. Už jako malý chlapec organizoval různé hry a setkání pro děti ze sousedství, kde je nejen učil zábavným dovednostem, ale také je vedl ke zbožnosti a víře.

Jednou z klíčových událostí jeho mládí byl sen, který měl ve věku devíti let.

V tomto snu se mu zjevila postava, která ho vedla ke službě chudým a opuštěným dětem. Tento zážitek se stal jeho životním posláním a inspiroval ho k tomu, aby se stal knězem a věnoval svůj život mládeži.

Kněžství a začátek práce s mládeží

V roce 1841 byl Jan Bosco vysvěcen na kněze a brzy nato začal působit v Turíně. Město tehdy zažívalo průmyslovou revoluci, což s sebou přineslo masivní příliv dělníků z venkova a růst sociálních problémů. Děti a mládež, často bez domova a bez jakékoli výchovy, žili na ulicích v neuvěřitelných podmínkách. Mnozí z těchto chlapců se stávali obětí zločinu nebo byli zneužíváni na nelegální práci. Don Bosco cítil, že jeho posláním je těmto mladým lidem poskytnout péči, vzdělání a duchovní vedení.

Don Bosco založil tzv. **oratoř**, místo, kde se mohli chlapci setkávat, hrát si, učit se a rozvíjet své dovednosti. Oratoř nebyla pouze místem zábavy, ale i duchovního růstu. Don Bosco věřil, že klíčem k úspěšné výchově je kombinace rozumu, náboženství a laskavosti. Jeho přístup k mládeži byl mimořádně moderní a humanistický. Místo trestů a represí kladl důraz na pozitivní motivaci, důvěru a vzájemný respekt.

Prevence místo represe

Don Bosco přinesl revoluci do přístupu k výchově. Byl přesvědčen, že je třeba jednat preventivně, aby se mladí lidé nedostali do problémů. Tento tzv. **preventivní systém** spočíval v tom, že dětem a mládeži byla poskytována výchova a péče včas, ještě předtím, než by se ocitli na scestí. Don Bosco se často citoval slovy: „Chci, aby mě mladí lidé znali jako někoho, kdo je miluje.“ Toto bylo v srdci jeho pedagogické metody, která stavěla na důvěře, osobním vztahu a lásce.

Jeho snaha byla podporována i v praktických krocích. Zakládal školy, kde se chlapci učili nejen základním dovednostem, ale také řemeslům, která jim mohla zajistit obživu. Kromě toho se snažil

formovat jejich charakter, aby z nich vyrůstali čestní a zbožní lidé, schopní přispívat k rozvoji společnosti. Pro mladé chlapce, kteří by jinak skončili na ulici, představoval Don Bosco novou naději a cestu k lepšímu životu.

Saleziani a pokračování jeho díla

Aby zajistil pokračování své práce i po své smrti, založil Don Bosco v roce 1859 **Společnost svatého Františka Saleského**, dnes známou jako **saleziáni**. Tento řád se zaměřuje na práci s mládeží, především s těmi, kteří jsou sociálně znevýhodnění. V roce 1872 spolu s Marií Dominikou Mazzarellovou založil ženskou větev saleziánů, **Dcery Panny Marie Pomocnice**, které se věnují výchově dívek. Obě tato společenství dnes působí po celém světě a nadále šíří odkaz Dona Bosca.

Dílo Dona Bosca se postupně rozšířilo nejen po celé Itálii, ale i do dalších zemí. Jeho pedagogika se stala vzorem pro mnoho vzdělávacích institucí a jeho metoda prevence byla přijata jako účinný nástroj ve výchově mladých lidí, zvláště v obtížných sociálních podmínkách.

Proč je Don Bosco inspirativní i dnes?

Život a dílo Dona Bosca jsou inspirací pro dnešní svět z několika důvodů. Za prvé, jeho neúnavná péče o ty nejzranitelnější – chudé a opuštěné děti – je příkladem opravdové křesťanské lásky a soucitu. Don Bosco nečekal, až za ním někdo přijde, ale aktivně vyhledával ty, kteří potřebovali pomoc. Jeho služba byla naprosto nezištná a plná oddanosti.

Za druhé, Don Bosco přinesl do výchovy revoluční přístup, který je aktuální i dnes. Jeho preventivní systém, který staví na respektu, důvěře a laskavosti, je základem moderní pedagogiky a stále inspiruje pedagogy po celém světě. V době, kdy je mnoho mladých lidí vystaveno tlakům společnosti, šikaně nebo ztrátě smyslu života, je Don Bosco příkladem toho, jak důležitá je role do-

spělých, kteří mladé lidi vedou s láskou a respektem.

Za třetí, jeho hluboká víra a oddanost Bohu ukazují, jak důležitá je duchovní složka v životě každého člověka. Don Bosco věřil, že skrze víru může mladé lidi proměnit a nabídnout jim smysl a naději. Tato víra byla zdrojem jeho síly, když čelil překážkám a problémům.

Závěr

Don Bosco zůstává i dnes jedním z největších světců katolické církve. Jeho životní příběh je svědectvím o síle lásky,

víry a odhodlání. Jeho dílo nadále žije v činnosti saleziánů a inspiruje nejen katolíky, ale i všechny, kteří hledají cestu, jak pomoci těm, kteří to nejvíce potřebují. Don Bosco ukazuje, že každý člověk může mít pozitivní vliv na svět kolem sebe, pokud jedná s láskou a soucitem. Don Bosco nás i po dvou stech letech inspiruje svou láskou k mladým lidem a důrazem na důvěru, laskavé vedení a příkladné chování. Mladé otce vybízí, aby se stali vzory pro své děti, vedli je k odpovědnosti a duchovnímu růstu, nikoliv tvrdými tresty, ale trpělivostí a opti-

mismem. Jeho výchovná metoda, založená na lásce a dialogu, nám připomíná důležitost duchovního vedení a pomáhá nám přivádět naše děti ke Kristu.

Dušan Drábik

Jubileum 2025 – poutě

Na webových stránkách jubileum2025.cz se můžeme dozvědět, že letošní jubilejní rok, vyhlášený papežem Františkem, „nabízí mimořádnou příležitost dosáhnout spásy a zakusit, že Boží svatost nás může proměnit. V konečném důsledku je to dar, který nám pomáhá dosáhnout nebe, protože věřícím zpřístupňuje všechny možné poklady církve, například plnomocné odpustky, které vracejí duši do stavu, v jakém byla při přijetí křtu.“ Ty lze získat především při pouti na kterékoli svaté místo jubilea, tedy do těch kostelů, které jsou k tomu určeny. V Římě je to kromě čtyř hlavních bazilik dalších 13 kostelů.

Pokud se však člověk nemůže vydat na pouť do Říma, existuje mnoho jiných způsobů, jak získat odpustek a zažít opravdové obrácení a posílení víry. Jedním z nich je pouť do kostelů v naší diecézi, které byly vyhlášeny za jubilejní svatá místa.

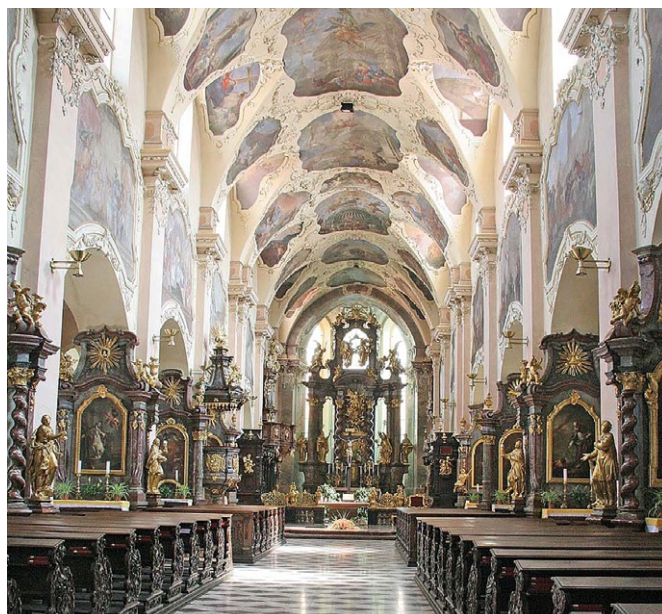
V naší diecézi jsou to:

- Katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha, Praha
- Bazilika sv. Markéty, Praha-Břevnov
- Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Praha-Strahov
- Bazilika sv. Petra a Pavla, Praha-Vyšehrad
- Bazilika sv. Jakuba Staršího, Praha-Staré město
- Bazilika sv. Ludmily, Praha-Vinohrady
- Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Svátá Hora
- Kostel Nanebevzetí Panny Marie, Stará Boleslav
- Kostel Navštívení Panny Marie, Hrádek u Vlašimi
- Klášterní kaple Navštívení Panny Marie, klášter Háje u Červeného Újezda

Bazilika sv. Petra a Pavla, Praha-Vyšehrad

zdroj: Wikipedie

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Praha-Strahov zdroj: Wikipedie

Rádi bychom v naší farnosti využili co nejvíc možností, jak získat plnomocné odpustky, a proto jsme vytvořili plán poutí, které vám zde nabízíme. Některé patří k našim tradičním, jiné nás dovedou na jubilejní svatá místa. Nenechte si tedy tuto jedinečnou příležitost, zvláště vy, kdo nemůžete putovat do Říma, a staňte se spolu s námi poutníky naděje, putujícími alespoň po naší diecézi.

Zde je plán farních poutí:

- 29. 3. Hradčany, Strahov, Břevnov
- 12. 4. Františkánský Hájek – pěší putování z Řep do Hájků
- 3. 5. Svatá Hora – arcidiecézní pouť za povolání.
- 7. 6. Svatodušní putování do Trnové.
- 19. 7. Skalecká pouť.
- 27. 9. Pěší putování na Svatováclavskou vigiliu u památníku sv. Václava na Pleši.
- 4. 10. Starý Knín – putování se sv. Františkem.
- 11. 10. Stará Boleslav – sv. Václav, Palladium.
- 6. 12. Svatá Hora.

(Podrobnosti o prvních dvou poutích viz vpravo)

A ještě informace o odpustcích z „jubilejního“ webu: Ve svátosti pokání se odpouštějí hříchy. Časný trest, který vyžaduje Boží spravedlnost, však zůstává. Odpustek uděluje odpuštění všech časných trestů v očistci, takže pokud člověk po obdržení tohoto daru zemře, jde přímo do nebe. Nesmírná hodnota a hluboký význam, které tento „poklad“ obsahuje, z něj činí privilegium vyhrazené pro konkrétní místa a časy určené k jeho udělení. Právě v tom spočívá velikost jubilejního roku, doby, kdy se příležitosti k jeho získání násobí – dokonce dvakrát během jednoho dne! Ačkoli platí pravidlo, že za den lze získat pouze jeden plnomocný odpustek, během jubilejního roku lze získat druhý, pokud se tak stane za duše v očistci, tj. druhý se bude vztahovat pouze na zemřelé.

Pro získání jubilejního odpustku je důležité jednak vědět, jak se uděluje (požadavky), a jednak kde (konkrétní místo nebo časy) se uděluje. S příchodem Jubilea naděje Vatikán stanovil tři obvyklé podmínky:

„Všichni věřící, kteří se upřímně kají a jsou prostí jakékoli náklonnosti k hříchu, kteří jsou pohnuti duchem lásky a kteří se během svatého roku, očistění **svátostí pokání** a obcerstvení **svatým přijímáním, modlí na úmysly Svatého otce**, budou moci získat z církevní pokladnice plnomocné odpustky,“ uvádí dokument.

Daniela Feltová

Břevnov

zdroj: Wikipedia

Připojme se k poutníkům naděje.

Srdečně zveme na

Putování po pražských kostelích,

kde je možné v jubilejním Svatém roce získat plnomocné odpustky:

Katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha, Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Praha-Strahov a Bazilika sv. Markéty, Praha-Břevnov

V sobotu **29. 3. 2025**, v době, kdy bude probíhat národní pouť do Říma.

10:00 sraz před katedrálou

11:30 Strahov

13:30 Břevnov

Cesta zpět po vlastní ose.

Srdečně Vás zveme

v sobotu **12. 4. 2025**

na pěší farní pouť do františkánského kláštera v Hájkách.

Sraz v 10:00 v Řepích na konečné tramvaje č. 9.

Čeká nás putování po starobylé poutní cestě s řadou kaplí (zhruba 10 km) a v 15:00 společná mše svatá.

Cesta zpět po vlastní ose. Je možné jet vlakem na Smíchovské nádraží.

Klášteří kaple Navštívení Panny Marie je pro Svatý rok 2025 vyhlášena místem, kde lze získat plnomocné odpustky.

Hájek

zdroj: Wikipedia

PLÁNOVANÉ AKCE 2025

- 15. 2. Masopustní průvod od 14 hod. z farní zahrady – zajišťuje Rorejs
- 11. 4. Postní zpovídání v kostele a na faře Mníšek – zajišťuje P. Jan
- 13. 4. Zpovědi dětí v rámci přípravy na 1. svaté přijímání
- 21. – 27. 4. Ostatky blahoslaveného Carla Acutise v kostele Mníšek
- 14. 5. Lesní duch Fabián – přednáška etnografky v Oáze – zajišťuje Rorejs
- 23. 5. Noc kostelů
- 7. 6. Svatodušní vigilie v Trnové
- 19. 6. Boží Tělo v Líšnici
- 22. 6. První svaté přijímání dětí při mši svaté v kostele v Mníšku
- 24. 6. Mše svatá na poděkování za školní rok – kostel Mníšek
- 19. – 20. 7. Skalecká pouť
- 23. – 30. 8. Farní tábor v Teplicích nad Metují
- 6. 9. Štrůdl na farní zahradě – zajišťuje Rorejs
- 28. 9. Svatováclavské posvícení – zajišťuje Oáza
- 1. 11. Slavnost Všech svatých v kostele v Líšnici
- 2. a 3. 11. Dušičkové pobožnosti na hřbitovech
- 11. 11. Světlo pro sv. Martina – zakončení stezky na farní zahradě
- 15. 11. duchovní obnova v Oáze – bude upřesněno.
- 22. 11. Duchovní obnova v Oáze – P. Angelo Scarano
- 29. 11. Duchovní obnova v Oáze – bude upřesněno
- 13. 12. Na Vánoce dlouhý noc – Oáza, farní zahrada – zajišťuje Rorejs

PLÁNOVANÉ KONCERTY 2025

kostely, fara, zámek

- 23. 2. Kostel Mníšek od 17 hod. Schola Gregoriana
- 20. 4. Kostel Mníšek „Korunovační“
- 4. 5. Kostel Mníšek „Příbramská filharmonie“
- 23. 5. Odpoledne Farní zahrada, Oáza „Zahradní slavnost ZUŠ“, večer kostely Mníšek a Líšnice „Noc kostelů“
- 8. 6. Kostel Mníšek „Svatodušní koncert“
- 20. 6. Zámek Mníšek – nádvoří od 20 hod. „Koncert k přivítání léta“, hraje Praga Camerata a Karolína Janů
- 18. 7. Zámek Mníšek „Zahajovací pouťový koncert“
- 19. 7. Farní zahrada „Koncert pro dříve narozené“
- 20. 7. Kostel Mníšek „Spirituál kvartet“
- 14. 9. Farní zahrada dopoledne „Pohádka pro děti“, odpoledne „Cimbállovka“
- 28. 9. Kostel Mníšek „Svatováclavský koncert“
- 19. 10. Kostel Mníšek „Kytarový kvartet“
- 9. 11. Kostel Mníšek „Hudba a duchovní slovo“
- 30. 11. Kostel Mníšek „Světlo adventní“
- 18. 12. Kostel Líšnice „Vánoční koncert ZŠ Líšnice“
- 21. 12. Kostel Kytín „Vánoční koncert“
- 25. 12. Kostel Mníšek „Rybova mše a koledy“
- 26. 12. Kostel Líšnice „Rybova mše“

*koncert manželů Novákových,
ilustrační foto L. Kálmán*

Oblíbená modlitba a recept

Karolína Peroutková je další z nenápadných žen, které svou službou přispívají k dobrému chodu farnosti. Teď momentálně stojí za zajišťováním úklidu kostela. Tato nepříliš oblíbená činnost je jednou z mnoha služeb ve farnosti, o kterých už delší dobu informuje v jedné z rubrik v našich Stopách. Ti, kdo čtou Katolický týdeník, ji ale budou spíš znát jako jeho redaktorku.

Kája bydlí se svou rodinou v Mníšku od roku 2010. I když vystudovala FAMU a má na kontě několik dokumentů a jednu cenu z filmového festivalu Plzeň, dnes tvoří zatím spíš do šuplíku. Filmové vzdělání zúročuje hlavně při práci s dětmi, která ji prý baví ze všeho nejvíc. Na mníšecké ZUŠ vede filmový kroužek, a kromě toho objíždí dětské domovy, kde také vede filmové tvoření.

Daniela Feltová

Oblíbená modlitba:

Vezmi si Pane a přijmi,
celou mou svobodu,
mou paměť, můj rozum a celou mou vůli,
všechno, co mám a vlastním.

Tys mi to dal, tobě, Pane, to vracím,
Všechno je tvé, nalož s tím zcela podle své vůle.
Dej mi svou lásku a milost, neboť ta mi stačí.

Amen.

(Ignaciánská modlitba)

Pane,
je to ten druhý,
s kterým si nerozumím.
Patří ti,
Tys ho stvořil;
jestližes ho snad tak nechtěl,
přece jsi ho tak nechal,
jaký právě je.
Když ho snášíš ty,
můj Bože,
chci ho také snášet a unést já,
jako ty neseš a snášíš mne.

(Karl Rahner)

Oblíbený recept

Vážím si všech myšlenek P. Ladislava Kubíčka (viz třeba kniha *Až k prolití krve*) a on mimo jiné, jako lékař, lidem doporučoval ovesné vločky. I toto mě povzbudilo k tomu, že si dělávám ovesné placky. Postup je jednoduchý: večer namočí 100 gramů ovesných vloček do vody (hladina musí být cca zároveň s hladinou vloček), přidám kmín, fenykl nebo anýz a ráno vše pomixuju tyčovým mixérem. Lepkavé těsto vyložím do pečicího papíru a dám zapéct do tzv. toustovače – přístroje, na zapékání toustového chleba. Je to můj nejoblíbenější a velmi rychlý recept, ovšem placky chutnají jenom mně – celá rodina se jim obloukem vyhýbá.

A od té doby, co jsem přečetla také dobrou knížku, kde jednu z hlavních rolí hraje červená řepa (*Parfém bláznivého tance*, Tom Robbins, tu ovšem ke čtení pro rázný styl spíše nedoporučuji), je právě tato kořenová zelenina mojí pochoutkou, kterou jím jak syrovou, tak ji zpracovávám do různých pomazánek (na snímku). Rovněž tomuto se všichni moji blízcí vyhýbají.

Tak vlastně nevím, co doporučit – asi knihu kněze Ladislava Kubíčka *Až k prolití krve*, ta je mnoha lidmi doporučována

a už jsem slyšela dalšího jejího čtenáře, že i jeho inspirovala k zařazení ovesných vloček do svého jídelníčku.

Karolína Peroutková

Stopy

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy
Redakční rada: P. Jan Dlouhý, Daniela Feltová, Saša Merunková,
Dominika Moulíková a Karolína Peroutková **Sazba:** Jiří Hladovec